

รูปแปรและความถี่ในการใช้รูปแปรของ (1)

ก่อนที่จะเสนอผลของการวิเคราะห์รูปแบบของความสัมพันธ์ ระหว่างรูปแปรของเสียงพยัญชนะท้าย (1) ในคำศัพท์ภาษาอังกฤษในภาษาไทยกับปัจจัยทางสังคมซึ่งในการวิจัยนี้ได้กำหนดไว้ 2 ประการ คือ วัฒนธรรมและพื้นฐานการศึกษา ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ทางสถิติของรูปแปรของเสียงพยัญชนะท้าย (1) ดังนี้

3.1 รูปแปรและลักษณะทางสถิติของรูปแปรแต่ละรูปของ (1)

หลังจากที่ได้วิเคราะห์การออกเสียงพยัญชนะท้าย (1) ในคำศัพท์ภาษาอังกฤษในภาษาไทย จากข้อมูลกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากผู้บอกภาษา 40 คนแล้ว (ดูรายละเอียดในบทที่ 2 ข้อ 2.3 การทำวิจัยโครงการหลัก) ผู้วิจัยพบว่ารูปแปรต่าง ๆ ของตัวแปรพยัญชนะท้าย (1) ในคำศัพท์ภาษาอังกฤษในภาษาไทย มีอยู่ 8 รูป ซึ่งมีลักษณะต่าง ๆ กัน ดังนี้

[1] เสียงข้างลิ้น ปุ่มเหงือก โหหะ (Voiced alveolar lateral) ลักษณะของพยัญชนะเสียงข้างลิ้น-ปุ่มเหงือก โจนส์ (Jones 1962:173-176) มาล์มเบิร์ก (Malmberg 1963:44-45) อะเบอร์ครอมบี (Abercrombie 1967:50) และเลเดอโฟเกด (Ladefoged 1975:54-55) อธิบายว่า พยัญชนะเสียงข้างลิ้น-ปุ่มเหงือกจะมีการเคลื่อนที่ของอวัยวะในการออกเสียง โดยยกปลายลิ้นไปแตะปุ่มเหงือกหรือบริเวณฐานฟัน-ปุ่มเหงือก ลักษณะนี้จะทำให้ส่วนกลางของช่องปากถูกปิดกั้น ลมจะผ่านออกทางด้านข้าง ซึ่งอาจเป็นข้างเดียวหรือทั้งสองข้างก็ได้โดยทั่วไปเส้นเสียงจะสั่นเกิดเป็นเสียงโหหะหรือเสียงก้อง ฐานที่เกิดเสียงของเสียงอาจมีการแปรระหว่างฐานปุ่มเหงือก ฐานฟัน-ปุ่มเหงือก และฐานฟันได้ แต่ผู้วิจัยไม่คิดว่าการแปรของเสียงดังกล่าวมีความสัมพันธ์กับการแปรตามตัวแปรทางสังคมที่ศึกษาแต่อย่างใด เสียงที่พบในงานวิจัยนี้เป็นเสียงที่เรียกว่า "clear l" [l] แตกต่างจากเสียง "dark l" [ɫ] ซึ่ง

มีการยกลิ้นส่วนหลังขึ้นไปสู่เพดานอ่อน [l] นี้ ปรากฏในตำแหน่งท้ายในคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ในภาษาไทยจึงต่างจากต้นแบบในภาษาอังกฤษที่เป็นเสียง "dark l" [ɫ] (ดูรายละเอียดใน ข้อ 1.8.1) การออกเสียงนี้จะคล้ายกับพยัญชนะต้น ล และ ฬ ในภาษาไทย หรือคล้ายกับเสียง พยัญชนะต้น l ในภาษาอังกฤษ

ตัวอย่าง คำที่ผู้บอกภาษาออกเสียงพยัญชนะท้ายเป็น [l] เช่น

ค็อกเทล	จะออกเสียงเป็น	[khɔk ⁴ thel ¹]
โคลเลสเตอร์ล	จะออกเสียงเป็น	[kho: ¹ les ⁴ tə ¹ ro:l ³]
เดซีเบล	จะออกเสียงเป็น	[de: ¹ si ¹ be:l ¹]

[ŋ] เสียงนาสิก ปุ่มเหงือก โหหะ (Voiced alveolar nasal) ลักษณะของ พยัญชนะเสียงนาสิก-ปุ่มเหงือก โจนส์ (Jones 1962:169) อะเบอร์ครอมบี (Abercrombie 1967:48) และเลเดอโฟเกด (Ladefoged 1971:46) อธิบายว่า เสียงพยัญชนะนาสิก-ปุ่มเหงือก เป็นเสียงที่มีการกักหรือปิดกั้นของอวัยวะภายในช่องปาก ในกรณีของ [ŋ] การปิดกั้นเกิดจากการยกปลายลิ้นขึ้นไปแตะบริเวณปุ่มเหงือกหรือบริเวณฐานฟัน-ปุ่มเหงือก สองข้างลิ้น ปิดสนิทกับเพดานปากแต่ไม่ได้มีการปิดกั้นในส่วนของเพดานอ่อน เพดานอ่อนและลิ้นไก่จะลดระดับลง ลมจากปอดจึงผ่านออกไปทางช่องจมูก โดยทั่วไปเส้นเสียงจะสั้นทำให้เกิดเป็นเสียงโหหะ หรือเสียงก้อง เสียงนาสิก-ปุ่มเหงือกทั้งในภาษาอังกฤษและภาษาไทย มีลักษณะทางสัทศาสตร์ เหมือนกัน สามารถปรากฏได้ทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ (กาญจนา นาคสกุล 2520 :90-91 และคุชฎีพร ชำนิโรศานต์ 2533:218) การออกเสียงนี้ได้แก่ การออกเสียงพยัญชนะ น และ ณ ในภาษาไทย

ตัวอย่าง คำที่ผู้บอกภาษาออกเสียงพยัญชนะท้ายเป็น [ŋ] เช่น

ต๋อมทอนซิด	จะออกเสียงเป็น	[tɔm ² thɔn ¹ sin ¹]
ไตเติ้ล	จะออกเสียงเป็น	[taj ¹ tɔn ³]
เมนทอล	จะออกเสียงเป็น	[men ¹ thɔn ³]

[ɲ] เสียงเปิด ปุ่มเหงือก โหหะ ที่ช่องปากห่อเล็กน้อย อะเบอร์ครอมบี (Abercrombie 1967:50,67) เลเดอโฟเกด (Ladefoged 1971:46) และ ม.ร.ว. กัลยา ดิงศภัทธี (2533:94,100) อธิบายว่า ในการเปล่งเสียงพยัญชนะเปิด-ปุ่มเหงือก ปลายลิ้นจะ

ชกขึ้นเล็กน้อย ฐานกับกรณ์อยู่ห่างกัน มีการเคลื่อนที่เข้าหากันไม่มากนัก ในการเปล่งเสียง ลมจากปอดจะผ่านออกมาได้สะดวก ไม่มีการกีดขวางทางลมและไม่มีการเสียดแทรกของเสียง ในการออกเสียงนี้เส้นเสียงจะสั่นเกิดเป็นเสียงก้องหรือเสียงโหระ ในภาษาอังกฤษมีเสียงที่คล้ายกับเสียงนี้ คือ [ɹ] (Voiced alveolar approximant) ซึ่งส่วนใหญ่ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์ กิมสัน (Gimson 1962:203) ได้กล่าวไว้ว่า เสียงย่อยเสียงหนึ่งของหน่วยเสียง /r/ คือ [ɹ] ที่มีลักษณะการเปล่งเสียงร่อนแบบห่อปาก แต่ผู้วิจัยพบว่า เสียงนี้เป็นลักษณะที่แตกต่างจากเสียงที่พบในงานวิจัย เพราะเสียงที่กิมสันพูดเป็นเสียงที่มีการห่อริมฝีปาก ส่วนเสียงที่ผู้วิจัยพบในงานวิจัยนี้เป็นการห่อช่องปาก ดังนั้นข้อแตกต่างอยู่ที่เสียงในภาษาอังกฤษไม่มีการห่อช่องปาก สำหรับในภาษาไทยเท่าที่ได้มีผู้ศึกษาพบว่ามีเสียงที่คล้าย [ɹ] ในภาษาอังกฤษ ปรากฏในภาษาไทยในตำแหน่งต้นพยางค์ เช่นกัน (แสงจันทร์ ตรีชกุล 2529:58-59,61 และ Boonruang Chunsuvimol 1993:66) สำหรับ [ɹ] นั้น พบในงานวิจัยนี้เป็นครั้งแรก เสียงนี้มีการออกเสียงประสมกันระหว่างเสียงเปิด ปุ่มเหงือก โหระ [ɹ] และเสียงเปิดริมฝีปาก-เพดานอ่อน โหระ [w] ในงานวิจัยนี้พบว่า ผู้บอกภาษาออกเสียงเป็น [ɹ] มาก

ตัวอย่าง คำที่ผู้บอกภาษาออกเสียงพยัญชนะท้ายเป็น [ɹ] เช่น

เคเปิด	จะออกเสียงเป็น	[khe: ¹ bə:ɹ ³]
ไบเปิด	จะออกเสียงเป็น	[baj ¹ bə:ɹ ³]
โฮเต็ด	จะออกเสียงเป็น	[ho: ¹ teɹ ¹]

[w] เสียงเปิด ริมฝีปาก-เพดานอ่อน โหระ (Voiced labio-velar approximant) ลักษณะของพยัญชนะเสียงเปิด ริมฝีปาก-เพดานอ่อน โจนส์ (Jones 1962:206) อะเบอร์ครอมบี้ (Abercrombie 1967:50) และเลเดเฟอก (Ladefoged 1971:46 และ 1975:54, 150-151) อธิบายว่า เสียงพยัญชนะเปิด ริมฝีปาก-เพดานอ่อน ออกเสียงคล้ายเสียงสระอูมาก การออกเสียงจะเริ่มด้วยการห่อปากมาก ๆ เหมือนออกเสียงสระอูแต่ออกเสียงสั้น ขณะที่ออกเสียงสั้นส่วนหลังจะชกขึ้นไปใกล้เพดานอ่อน ส่วนของเพดานอ่อนและลิ้นไก่ก็จะมี การยกระดับขึ้นด้วย โดยทั่วไปการออกเสียงนี้เส้นเสียงจะสั่น เกิดเป็นเสียงก้องหรือเสียงโหระ เนื่องจากเสียงนี้มีการออกเสียงคล้ายเสียงสระ จึงมักเรียกกันว่า เสียงอัฒสระหรือเสียงกึ่งสระ (semi-vowel) ซึ่งจะมีลักษณะเป็นเสียงเลื่อน (glide) เสียงเปิด ริมฝีปาก-เพดานอ่อน ในภาษาอังกฤษและภาษาไทย มีลักษณะทางสัทศาสตร์เหมือนกัน สามารถปรากฏได้ทั้งในตำแหน่ง

ต้นพยางค์และท้ายพยางค์ (กาญจนา นาคสกุล 2520:74,95 และคุษฎีพร ชำนิโรตศานต์ 2533:220-222) การออกเสียงนี้ ได้แก่ การออกเสียงพยัญชนะ ว ในภาษาไทย

ตัวอย่าง คำที่ผู้บอกภาษาออกเสียงพยัญชนะท้ายเป็น [w] เช่น

คลอโรฟิลล์	จะออกเสียงเป็น	[khlo: ¹ ro: ¹ fiw ¹]
เจด	จะออกเสียงเป็น	[cew ¹]
ดีเซล	จะออกเสียงเป็น	[di: ¹ sew ¹]

[๙] เสียงข้างลิ้น ปุ่มเหงือก โทษะ ที่มีการยกลิ้นส่วนหลังขึ้นไปหาเพดานอ่อน ซึ่ง เป็นลักษณะการเปล่งเสียงรอง (secondary articulation) ลักษณะหนึ่งในภาษาอังกฤษ ลักษณะของพยัญชนะเสียง [ʃ] นั้น โจนส์ (Jones 1962:173-177) และเลเดอโฟเกด (Ladefoged 1975:54-55) อธิบายว่า [ʃ] เกิดหน้าพยัญชนะหรือในตำแหน่งท้ายคำ และ [ʃ] จะใช้ในกรณีที่ทำหน้าที่เป็นแกนพยางค์ (syllabic l) เหมือนกับเป็นสระได้ด้วย เสียงนี้ ปรากฏในการออกเสียงของผู้บอกภาษาเพียงคนเดียวและเพียงครั้งเดียวเท่านั้น เช่น

ไตเติ้ล	จะออกเสียงเป็น	[taj ¹ təʃ ³]

[๑๐] เสียงนาสิก ริมฝีปาก โทษะ (Voiced bilabial nasal) ลักษณะของ พยัญชนะเสียงนาสิก-ริมฝีปากนั้น โจนส์ (Jones 1962:168) มาล์มเบิร์ก (Malmberg 1963:43-44) อะเบอร์ครอมบี (Abercrombie 1967:48,68) และเลเดอโฟเกด (Ladefoged 1971:46 และ 1975:151) อธิบายว่า เป็นเสียงที่มีการกักหรือปิดกั้นของอวัยวะ ในการปิดริมฝีปาก ลมถูกกักในช่องปาก แต่ไม่ได้มีการปิดกั้นในส่วนของเพดานอ่อน เพดานอ่อน และลิ้นไก่จะลดระดับลงลงมจึงผ่านออกไปทางช่องจมูกได้ เมื่อเปิดที่กักที่ริมฝีปาก ลมจะออกทาง ปากด้วย โดยทั่วไปเส้นเสียงจะสั่นทำให้เกิดเป็นเสียงโทษะหรือเสียงก้อง เสียงนาสิก-ริมฝีปาก ทั้งในภาษาอังกฤษและภาษาไทย มีลักษณะทางสัทศาสตร์เหมือนกัน สามารถปรากฏได้ทั้งใน ตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ (กาญจนา นาคสกุล 2520:90 และคุษฎีพร ชำนิโรตศานต์ 2533:217) การออกเสียงนี้ ได้แก่ การออกเสียงพยัญชนะ ม ในภาษาไทย เสียงนี้ที่พบในงาน วิจัยเป็นการออกเสียงของผู้บอกภาษาเพียงคนเดียวและเพียงครั้งเดียวเท่านั้น เช่น

คลอโรฟิลล์	จะออกเสียงเป็น	[khlo: ¹ ro: ¹ fi:m ¹]

ตารางที่ 2 : ความถี่ของการปรากฏรูปแปรแต่ละรูปของ (1)

รูปแปรของ (1)									
	[l]	[n]	[ɲ] w	[w]	[ɔ]	[ʃ]	[m]	[j]	รวม
จำนวนครั้ง	916	1022	882	54	3	1	1	1	2880
ร้อยละ	31.81	35.49	30.63	1.88	0.10	0.03	0.03	0.03	100.00

จากตารางที่ 2 จะเห็นว่ารูปแปร [n] ปรากฏเป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุด คือ 35.49 % รองลงมาได้แก่ รูปแปร [l] 31.81 % และรูปแปร [ɲ] 30.63 % ซึ่งปรากฏในอัตราใกล้เคียงกันมาก และไม่แตกต่างจากรูปแปร [n] มากนัก ส่วนรูปแปรอื่น ๆ นั้น ปรากฏน้อยมากคือ รูปแปร [w] 1.88 % รูปแปร [ɔ] 0.10 % รูปแปร [ʃ] 0.03 % รูปแปร [m] 0.03 % และรูปแปร [j] 0.03 % ผู้วิจัยได้นำผลการคำนวณการใช้รูปแปร [l], [n] และ [ɲ] ในการออกเสียงพยัญชนะท้าย (1) ในคำสืม กรณีที่ยังไม่ได้แยกดูความสัมพันธ์ตามตัวแปรทางสังคมคือ วิชาและพื้นฐานการศึกษา มาทดสอบหาค่าไคสแควร์ (χ^2) ผลที่ได้พบว่า รูปแปร [l], [n] และ [ɲ] มีการปรากฏต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .01 ($\chi^2 = 11.34$ df = 2 p < .01)

จากนั้นผู้วิจัยได้นำผลการคำนวณการใช้รูปแปร [l], [n] และ [ɲ] มาทดสอบหาค่าไคสแควร์ (χ^2) ทีละคู่คือ รูปแปร [l] กับ รูปแปร [n] รูปแปร [l] กับ รูปแปร [ɲ] รูปแปร [n] กับ รูปแปร [ɲ] ผลที่ได้พบว่า

รูปแปร [l] กับ รูปแปร [n] มีการปรากฏต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความ

เชื่อมั่น .01 ($x^2 = 5.80$ $df = 1$ $p < .01$)

รูปแปร [l] กับ รูปแปร [j] มีการปรากฏไม่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทั้งที่ระดับความ

เชื่อมั่น .01 และ .05 ($x^2 = 0.64$ $df = 1$ $p > .01$ และ $p > .05$)

รูปแปร [n] กับ รูปแปร [j] มีการปรากฏต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความ

เชื่อมั่น .01 ($x^2 = 10.28$ $df = 1$ $p < .01$)

ในการวิเคราะห์ได้รวมรูปแปร [t], [s], [m] และ [j] เป็นกลุ่มเดียวกันเรียกว่า รูปแปรอื่น ๆ เนื่องจากเป็นรูปแปรที่ปรากฏน้อยครั้งคือ รูปแปร [t] ปรากฏเพียง 3 ครั้ง นอกจากนี้รูปแปร 3 เสียงหลังได้แก่ [s], [m] และ [j] ก็ปรากฏในการออกเสียงของผู้บอกภาษาเพียงคนเดียวและครั้งเดียวเท่านั้น

สำหรับรูปแปร [w] แม้ว่าจะปรากฏน้อยแต่เป็นรูปแปรที่น่าสนใจศึกษา เพราะมีผู้ที่ศึกษาเกี่ยวกับการออกเสียงคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย อาทิเช่น วัฒนา อุดมวงศ์ (2524 : 413) และพรพิมล เสนะวงศ์ (Pornpimol Senawong 1991:975-977) สังเกตเห็นว่ามีการใช้เสียงท้าย [w] แทนเสียงท้าย [l] หรือ [n] ในการออกเสียงพยัญชนะท้ายที่เป็นหน่วยเสียง /l/ ในคำยืมพอส่มควร ผู้วิจัยจึงไม่รวมรูปแปร [w] ให้เป็นรูปแปรอื่น ๆ ดังที่แสดงไว้ในตารางที่ 3

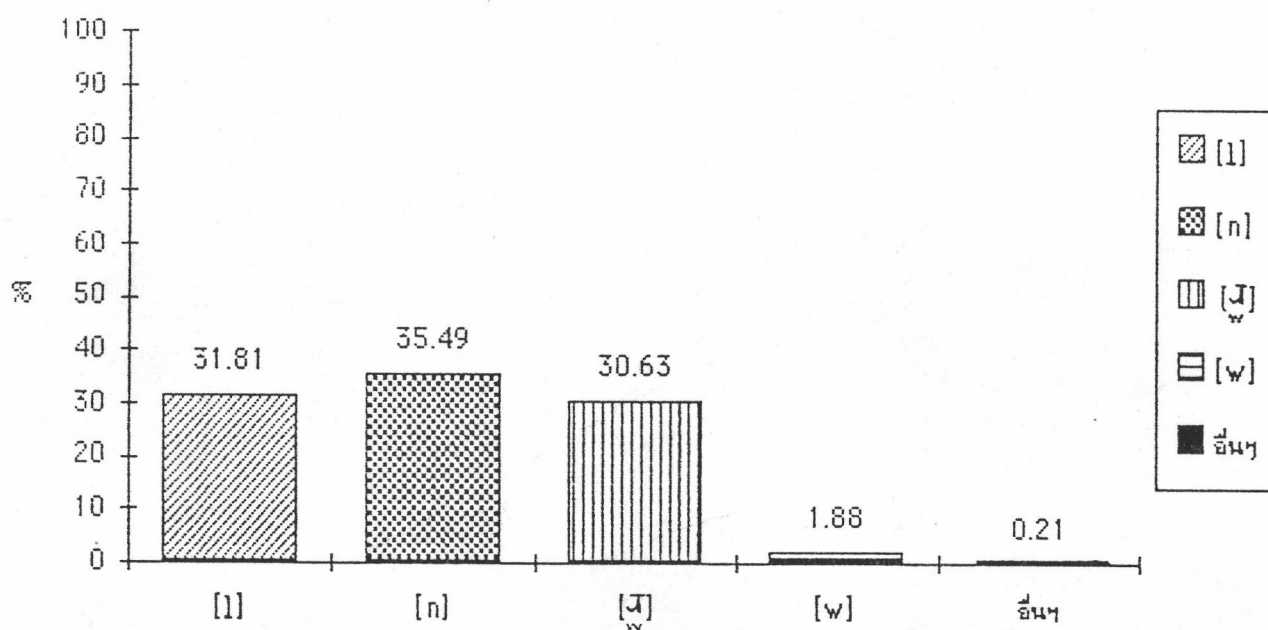
ตารางที่ 3 : ความถี่ของการปรากฏรูปแปร [l], [n], [ɲ], [w] และอื่น ๆ รวมทุกวิชา
และพื้นฐานการศึกษา

รูปแปรของ (l)						
	[l]	[n]	[ɲ]	[w]	อื่นๆ	รวม
จำนวนครั้ง	916	1022	882	54	6	2880
ร้อยละ	31.81	35.49	30.63	1.88	0.21	100.03

จากข้อมูลในตารางที่ 3 . เพื่อให้เห็นการปรากฏของรูปแปรแต่ละรูปชัดเจนยิ่งขึ้น
ผู้วิจัยได้นำมาเสนอในรูปแบบกราฟแท่ง ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 : ความถี่ของการปรากฏรูปแปร [l], [n], [ɲ], [w] และอื่น ๆ รวมทุกวันลี้ลา และพื้นฐานการศึกษา

ผลที่ได้จากงานวิจัยพบว่า มีรูปแปร [l] ปรากฏอยู่ถึงร้อยละ 32 เป็นการยืนยันข้อสังเกตของ ปราณี กุลละวณิชย์ (2533:380, 398 และ 2535:63) และ วัฒนา อุดมวงศ์ (2524:480, 488-490) ที่ว่าคนไทยมีแนวโน้มที่จะออกเสียงพยัญชนะท้าย (l) ในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยเป็น [l] เพิ่มมากขึ้นกว่าในอดีต ดังนั้นจึงไม่สอดคล้องกับข้อเสนองของ กาญจนา นาคสกุล (Karnchana Nacaskul 1979:158) ที่ว่า แม้คนไทยมีการออกเสียงคำยืมจากภาษาอังกฤษให้ใกล้เคียงกับเสียงในภาษาอังกฤษมากขึ้น แต่ในการออกเสียงพยัญชนะท้าย (l) ในคำยืม คนไทยจะออกเสียงเป็น [n]

อย่างไรก็ดี ในงานวิจัยพบว่า กลุ่มประชากรยังมีการออกเสียงพยัญชนะท้าย (l) ในคำยืมเป็น [n] และปรากฏมากกว่า [l] เล็กน้อย (ดูภาพที่ 1 ประกอบ) ซึ่งสอดคล้องกับข้อสังเกตของพรพิมล เสนะวงศ์ (Pornpimol Senawong 1991:980-981) ว่าการแปร

ของเสียงพยัญชนะท้าย (l) ยังคงมีการออกเสียงเป็น [n] มากกว่า [l] แต่ผลของการศึกษาก็พบว่า อัตราการปรากฏของรูปแปร [l] น้อยกว่าอัตราการปรากฏของรูปแปร [n] เพียงเล็กน้อย คือ ประมาณร้อยละ 3 เท่านั้น อย่างไรก็ตาม ในแง่ของการปรากฏของรูปแปร [l] กับ [n] นั้นยังสรุปอะไรได้ไม่ชัดเจน เนื่องจากผู้วิจัยไม่นำค่าทุกค่าที่เป็นค่าสัมที่ลงท้ายด้วย (l) มาศึกษาในงานวิจัยนี้ รวมทั้งผู้วิจัยได้ตัดค่าที่ออกเสียงเป็น [n] เท่านั้นในโครงการนำร่องคือ คำ "โหมเลกุล" และ "ควล" ออกจากโครงการหลักด้วย

ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้พบว่ามีเสียงที่ไม่ใช่ทั้งรูปแปร [l] หรือ รูปแปร [n] ปรากฏอยู่ในข้อมูล รูปแปรนี้ได้แก่ รูปแปร [ɹ] ในการทบทวนวรรณกรรมที่ผ่านมาผู้วิจัยมิได้พบว่ามีผู้ใดกล่าวถึงเสียงนี้ แต่จากการที่ผู้วิจัยได้สังเกตขณะเก็บข้อมูลและจากการวิเคราะห์ข้อมูลในภายหลัง ผู้วิจัยพบว่าผู้บอกภาษาออกเสียงในลักษณะที่ยกปลายลิ้นเพียงเล็กน้อย ปลายลิ้นไม่ได้ไปแตะปุ่มเหงือก และภายในช่องปากมีลักษณะห่อเล็กน้อย ลักษณะการห่อปากนี้ทำให้เสียงที่ได้ยินคล้ายคลึงกับเสียง [w] แต่มีข้อแตกต่างจาก [w] ตรงที่ริมฝีปากไม่ห่อและลิ้นยกขึ้น อย่างไรก็ตามผู้วิจัยพบว่า ผู้บอกภาษามีการออก [w] ด้วย แต่ปรากฏไม่มากนัก (ดูตารางที่ 3 ประกอบ) เสียง [ɹ] นี้หากไม่วิเคราะห์อย่างระมัดระวังและจัดให้เป็น [l] จะได้ผลต่างจากงานวิจัยนี้คือ คนไทยจะออกเสียงเป็น [l] มากถึงร้อยละ 62 การที่พบเสียงใหม่นี้แสดงให้เห็นว่าผู้พูดบางคนหรือในบางบริบทไม่ออกเสียงค่าสัมที่ลงท้ายด้วย (l) ทั้งในลักษณะที่เป็นแบบภาษาไทย และลักษณะที่เป็นแบบภาษาอังกฤษ แต่ก็มีการออกเสียงให้ใกล้เคียงกับ [l] มากขึ้นจึงปรากฏการใช้ [ɹ] มาก

ปรากฏการณ์ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า คนไทยสมัยปัจจุบันมีความรู้ภาษาอังกฤษดีขึ้นและพร้อมที่จะรับวัฒนธรรมต่างชาติมากขึ้น ดังที่เห็นได้จากวัฒนธรรมด้านอื่น ๆ นอกเหนือไปจากด้านภาษา ส่วนการที่ [n] ยังคงปรากฏอยู่นั้นเป็นเพราะเป็นเสียงที่ปรากฏอยู่ในภาษาไทยนานแล้วและไม่ได้มีการเปลี่ยนไปใช้ภาษาที่เป็นต้นแบบ